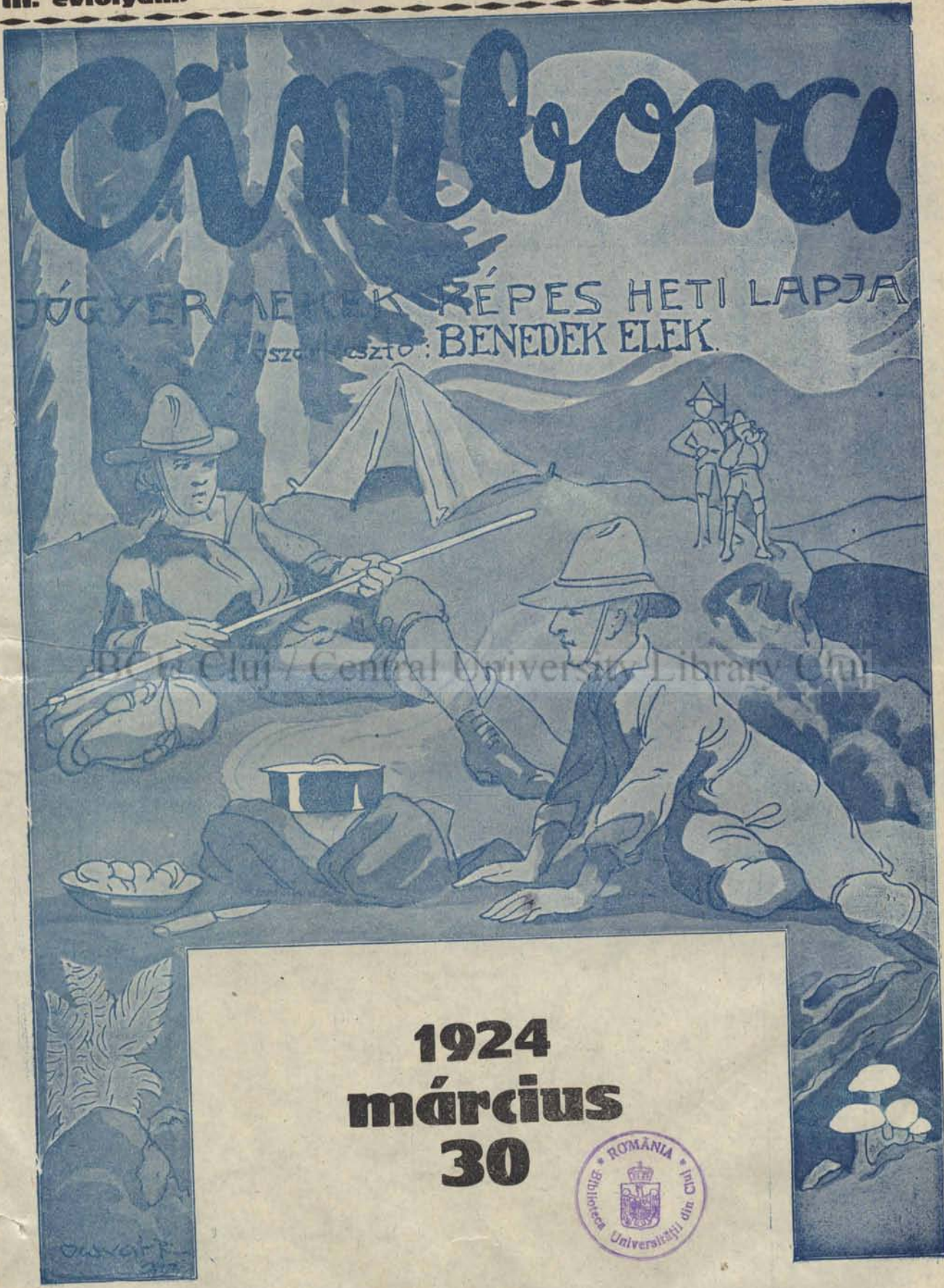

Cimboron

DÖGVERMEK RÉPES HETI LAPJA
SZERKESZTŐ: BENEDEK ELEK.

1924
március
30

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1954
MARTSIUS
30

CIMBORA

10 GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Babucit lefestik.

Állj, Babuci, csendesen,
Hadd festlek le, kedvesem.
Egy-két vonás hátra még,

S egyszeribe kész a kép,
Kész, kész, kész,
No, most ide nézz!

A kis virág.

— Goethe után németből: DSIDA JENŐ. —

Arnyékos erdőn	Egy kis virágot	Utána nyultam,	Gyökérrel együtt	Kertünk csendjében
Bolyongtam én,	Találtam ott,	De kérve-kért:	Kivettem őt,	Lel mos hazát
Sötétzöld sátor	Amely csillagként	Ne ölj meg! Nagy kár	Elültetém a	S virulni fog még
Borult fölém.	Világított.	Egy életért!	Házunk előtt.	Sok éven át.

(Szatmár.)

Emlékezzünk régiekről.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

Árpád és népe.

A 895-ik év végén vezette be Árpád az ő maroknyi népét a vereckei-szoroson s tiz év múlva, a 906-ik esztendőben már be volt fejezve a honszerzés nagyszerű műve. Valóban maroknyi nép volt ez: legföljebb félmillióra becsülhető. Ennek a maroknyi népnek husz-huszonötezer fegyverfogható katonája volt. A hosszú vándorlások, az örökös háborúk számban megfogyasztották, de nem gyengítették meg karjának és lelkének erejét. Bölcs fejedelem kezében volt a nép sorsa, aki nem ábrándozott világhódításról, országoknak, népeknek elnyomásáról: hazát, állandó hazát akart szerezni az ő népének. Kitűzte maga elé a nagy célt s lelkének, testének minden erejével e célt szolgálta, mignem valósággá vált az.

Árpádnak és maroknyi népének e csodálatos tényét csak részben magyarázza a nép karjának ereje, vitézsége, hadviselésének eredetisége, a hadviselésben való bámulatos kitartása. Mindezek az erények megvoltak a hunokban is, megvoltak az avarokban is, s még sem gyökereshettek meg ezen a földön. Nem, mert ezeknek a népeknek s vezéreiknek nem forrott össze a lelkük egy gondolatban, mint ahogy összeforrott Árpádnak és népének lelke: az állandó haza alapításának gondolatában. Árpád, a magyar nép vezére, nem követte a világverő Atilla példáját. Az ő maroknyi népével nem is követhette. Az ő messzelátó bölcsessége honalapításra egyesítette népének erejét, miután érezte, hogy megtalálta Atilla földjében, e földnek fekvésében az állandó megtelepedés feltételeit.

Sok zagyvaságot irtak össze a megrémült népek krónikásai Árpádról és népéről, de a nagyszerű eredmény meghazudtolja őket: államalkotásra termelt nép volt Árpád népe, mely nemcsak hogy nem tűnt el nyomtalan, mint annyi vándornép, de rendet csinált a népek nagy kavardásában; országot teremtett azon a földterületen, mely akkor különféle tartományok keveréke volt.

A magyarok hét törzséhez már Lebediában csatlakozott a kabar törzs s e nyolc törzs fegy-

veres népének Árpád volt a fővezére. Egy kézben volt a fővezetés, de ez a kéz nem uralkodott zsarnoki módon: a nemzet dolgait béke és háboru idején együtt beszélték, vitatták meg a nemzet főbbjei. Természetesen, Atilla földjének békés uton való megszerzéséről szó sem lehetett, Árpádnak legfőbb gondja tehát a hadviselés tökéletesítése volt. Ezt a célt szolgálta a vallás is, ezt a családi élet is; ezt szolgálták a különféle szokások, amelyeknek nyomai még ma is megvannak. A meghalt vitézt lovával, fegyvereivel együtt temették el. Még szolgálai is elkísérték a tulvilágra, mert hitték, hogy a legyőzött ellenség a győzőnek szolgálja lesz a másvilágon. Ez a hit lelkesítette a vitézeket, óvta meg a gyávaság gyalázatától. Béke idején vadásztak, gyakorolták magukat a kardforgatásban, a nyíllövésben, betanították szilajvérű lovaikat s kovácsolták a fegyvereket. A gyermek lóháton serdült ifjává Lakomáikon mindig jelen volt a hegedős, aki a nagy hősök dicsőségét zengte. Még a házasság alkalmával is háborusdit játszottak. Ez a szokás fennmaradt a Székelyföldön.

A honalapító Árpád nem irtotta ki az uj hazában talált népeket s ezek örömet simultak a magyarhoz, mert a magyar urak türelmesebben bántak az alsó néposztállyal, mint ahogy bántak vele a morva és német urak. Sorsuk jobbra fordult. A magyar uralom megkönnyebülés volt nekik a régihez képest. Morvák, németek, bolgárok mind keresztények voltak már a honfoglalás idején, de a pogány hitű magyar nem bántotta őket hitükben, szokásaikban.

Honszerző Árpád az urnak 907-ik esztendőjében halt meg. Béla király névtelen jegyzője azt írja, hogy »tisztelegesen eltemették egy kis folyó kútfejénél, mely kőmederbe folyik le Etele városába, hol is később a magyarok megtérése után egyházat építettek a boldogságos Szűz tiszteletére, melyet Fejérnek neveztek.« A mai Óbuda környékén lehetett ez a kőmederbe folyó patak: de a templomot, melyet a keresztény magyarok emeltek, a későbbi idők háborus zivatarjai elseperték. A magyar nemzet kegyelete

uj templomot emelt a helyén, ahol a honszerző szent hamvait pihenni sejtik.

De ha nem is található meg egész bizonyossággal Árpád sirja, az ő neve, emléke fennmarad mindörökké. Nemcsak hazát adott ő a bujdosó magyarnak. Mert nyilvánvaló, hogy

az ő nemzetsége, a Megyeri nemzetség adott nevet a magyarnak. Nevet, mely most, ezerév múltán, ott tündököl a művelt európai nemzetek sorában.

(Kisbaczon.)

Nagyapó és Nagybácsi.

— Irta: DÓCZY NÉ BERDE AMÁL. —

II.

Bevonulásukkor senki sem vette észre őket. A két öregot odatámasztották a többi esernyő közé, aztán a tömegbe vegyültek és nemsokára a IV. polgáristák csoportjában legelőbbre furakodtak. René ugyanis már leszámolt azzal, hogy a sokszor elábrándozott bucsusétából lehessen valami, nagyapóék mián, de legalább a hazamenetelig ki akarta élvezni a helyzetet. Hazamenet eltűnik a tolongásban, aztán jó a feledés fátyla... A szép gondolatok kezdtek valóra válni. A ruha még a tanítónőknek is feltűnt, s René, bár jutalmat nem kapott, nyertesnek érezte magát társai felett, mert a VIII. g. o. t. jobban figyelt arra a helyre, ahol ő állott, mint a bölcs beszédekre és más történendőkre.

A nagy siker már aggasztani is kezdte. Hát ha körül fogják az ünnepély után? Hát ha nem lehet oly könnyen elossonni? S mialatt fitos kis arcocskája komorodni kezdett e gondolatra, ugyanazalatt a tréfás ég jól kisírván magát, a másik végletbe csapott át. Egyszerre csak világosodni kezdett a terem, elállt a permetezés. Jaj, mi ez? Egy huncut napsugár éppen a René arcocskájára szökött, hogy halálos ijedelembe döntse. Na, még csak ez kellett! Hát megbolondult az idő, hogy most már kiderül? Miféle ördögösség ez? Erre már igazán nem számított! Hogy vigyük haza verőfényben a Matuzsálemeket? Az ördög hordaná el őket, hiszen ez ugyanis az ördögök játéka, igen, ezek a poklokkal cimborálnak! Most értem már, miért voltam mindig olyan ellenszenvvel irántuk. Ezt a tréfát ők eszelték ki ellenünk, ez az öregek bosszúja.

Gyűlölettel tekintett a sarokba, ahol a két öreg terpszkedett.

— Hogy kirí o potájuk a többi közül! — sugta Vilminek.

— Mi lesz velünk, nyögött Vilmi, mire az elnök ur végez, szebb idő lesz, mint valaha.

— Ez olyan szerencsétlenség, magyarázta fülébe René, amilyen csak a regényekben éri az embert! Majd meglátjuk, mit lehet tennünk a végpillanatban.

Végre az elnök ur befejezte a buzdító beszédét, az ég felszitta könnyeit, s a boldog leánycsapat nekivágott a kijáratoknak. Mindenki először akarta megkapni az esernyőjét és a gavallérját. Az ernyők csoportja körül dulakodás

támadt. »Ez az enyém, ez a tiéd, de kiék ezek a rettenetes alkotmányok? Valami vén bácsié! Dehogy, a gyümölcsös kofáé! Dobjátok félre őket! Honnan ezek! Pfu, kinek van ilyen esernyője?«

Még külbomb kiszólások és nagy kacagások repkedtek az öregek körül. A két leányka rémülten nézte, minő veszedelemben forognak a néni ereklyéi. Mi lesz, ha valaki eltöri a bordájukat? Közeledni nem mertek feléjük, de annál nagyobb rémülettel vették észre, hogy az ismerős diákok hozzájuk közelednek. Hirtelen egy mellékhelyiségbe menekültek. Onnan szemmel tarthattak mindent. Amikor már csak az utolsók voltak a teremben, valaki így szólt: — Nézzétek, ezek olyan gyalázatos darabok, hogy még tulajdon gazdájuknak sem kellene.

Na hát igazán még csak az volna az utolsó lökés hátra, hogy valaki el merészelje emelni a Néni kincseit! Hiszen akkor nekik elő kellene bujniok rejtekhelyükről és vissza kellene követelni jogos tulajdonukat. A néninek nem lehet előállani affélékkel, hogy elveszett, ellopták, mert azt mondaná, miért nem tartottátok a kezetekben! Rettegésük azonban felesleges volt. A két öreg senkinek sem kellett, legkevésbé a diákoknak. Ők Vilmit és Hattyut keresték, hiszen felsütött a szabadság hajnala, lehullott az iskola béklyója és a két fruska bájosabb volt, mint valaha!

De hol voltak ők? Csak mi tudjuk, szerencsére, az ideálok ott nem keresték őket. Egy darabig ácsorogtak a kijáratoknál, aztán más kislányokhoz csatlakoztak. És ezt nekik, a két jó barátnőnek mind végig kellett nézniök az ablaküvegen keresztül félszemmel, mert a másikkal az öregekre kell vigyázniok. Mig ők benn a rossz levegőben azon imádkoztak, hogy a jó Isten vigyen minél távolabbra minden osztálytársat és még távolabbra a priváttanítót és a cimbalomtanárt!

S az ég megkegyelmezett. Rövid idő múlva mindenki eltávozott a sétaterről. A szabadság napja bucsuzott. Amilyen fényesen érkezett, olyan aranyosan távozott. A sétatér fái mosolyogtak, a kis város tele volt járókelőkkel, mindenki a főutcán élvezte a megfrissült életet.

Csak két kis leány bandukolt a mellékutcákon, lehajtott fejjel, kezükben hatalmas, bús esernyőkkel.

(Nagyenyed.)

TANITÓNÉNI NEVENAPJÁRA.

— Irta: MONOKY SANDOR. —

Ki minden szépre, jóra oktatsz minket,
S olyan vagy, mint egy jó édesanya:
Előítéd ma kitarjuk sziveinket,
Feléd száll lelkünk áldó sóhaja!

Künn a világban hogyha gond és bánat
Kísérnek, mint az árnyék szüntelen:
Nyugalmat szived, lelked itt találhat,
Hol szeretetért szeretet terem.

Te vagy a nap, mely életadó fénnel
Sötét utunkon előttünk ragyog;
Lelked sugárit bőven osztod széllal,
Tőled nyerünk fényt mi, a csillagok.

Soká lobogjon lelked tiszta lángja,
Nyerjenek tőled többen meleget;
Szülőt szereve és Istent imádvá,
Hálás lesz mindig kicsiny sereged!

Mi tudjuk jól, hogy szorgalom és hála
A részünkről a legszebb jutalom;
De van szívünknek még egy szép virága,
Összekötöttük közös bokréfába:
„Tanitónénit, szeretjük nagyon!”

(Vámfalu.)

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a farkasokról.)

Tamás: Amikor kicsike voltam, sok mesét hallottam a farkasokról. Még ma is emlékszem rájuk. Különösen sokat gondoltam szegény Piroskára, akit a farkas gonosz módon megcsalt. Akkoriban a világ minden kincséért sem laktam volna egy magános erdőben. Ha este elküldtetek volna hazulról, talán meg is haltam volna a réműlettől! Egy másik mesét te mondtál el nekem. Tudod, azt, amelyikben a gonosz farkas beleköt az ártatlan bárányba. Hiába bizonyítja a bárány ártatlanságát, a farkas mindig újabb és újabb okot keres a civakodásra. Előbb azt veti a szemére, hogy felzavarja a vizet ivás közben. A bárány ezt könnyen megcáfolja, hiszen a farkas áll feljebb, a bárányhoz tőle folyik le a víz. Akkor szemére veti, hogy hat hónappal azelőtt rosszat beszélt róla. A szegény bárány nyugodtan válaszolja, hogy hat hónappal előbb még nem is élt. A gonosz farkast azonban nem lehet kibékíteni, a szegény bárány husára vágyakozik. Szemére veti, hogy valószínűleg az anyja rágalmazta. Megragadja és felfalja. Nem is képzeted, mennyire gyűlöltem a farkast ezek miatt a mesék miatt. Tavaly azonban kezembe akadt Petőfinek egy költeménye, mely a farkasokról szól. Azóta nem tudom ugy gyűlölni őket. Olyan szomorúan és szépen panaszozzák el sorsukat!

Apa: Én is nagyon szeretem ezt a költeményt. Ma is tudom könyv nélkül, pedig a te korodban voltam, amikor megtanultam. Nekem az volt a szokásom, hogy a nekem tetsző költeményeket leírtam és megtanultam.

Tamás: Igaz, hogy én nem írom le, de többször elolvasom a költeménynek nekem különösen tetsző szakaszait és így megmarad a fejemben. Ebből a versből is emlékszem azokra a részekre, melyekben a farkasok életéről van szó.

Kietlen pusztaság
Éz, amelyben lakunk.
Ninc egy bokor se, hol
Meghuzhatnók magunk.

Itt kívül a hideg,
Az éhség ott belül,
E kettős üldözök
Kínoz kegyetlenül

S amott a harmadik:
A töltött fegyverek.
A f hér óra le
Piros vérünk csepeg.

Most azt szeretném tudni, mi a te véleményed a farkasokról.

Apa: Nagyon furcsán adtad fel a kérdést, én is furcsa választ adok. Ha az állatok közül barátot kellene választani, nem a farkast választanám. Nagyon ravasz, óvatos és kegyetlen állat. De ezen nem lehet csodálkozni. Nyomorúságos élete van. Az ember évezredek óta üldözi. Kuttyákkal kergetik, vermet ásnak neki, fegyverrel lövik, méreggel pusztítják. Igazán, nem kívánhatjuk tőle, hogy kimélje halálos ellenségét. A rosszal fizeti vissza.

Tamás: Azt gondoltam róla, hogy óvatos és kegyetlen, de azt nem hittem volna, hogy ravasz.

Apa: Olyan ravasz, hogy talán még a rókat is felülmulja. Ezt nem lehet könnyen kelepcebe csalni. Ha állatot kötnél ki neki csaléteknek, oda sem nézne rá, ha nem tulságosan éhes. Gyanus neki a megkötött állat. Arra gondol, hogy bizonyára közelben van az, aki megkötötte. A verembe sem pottyán olyan könnyen, mint a macskaféle állatok. Könnyebben esik a verembe például a tigris, mint a farkas. A legzsírosabb csalétekhez is óvatosan közeledik. De hiába! az ember nála is fufangosabb. A vermet jól betakarja, föléje helyezi a csalétket és sok vidéken az egészet jó erős kerítéssel körülveszi. Ez tesz a farkasnak. Itt nem lehet csalás, hiszen a gonosz ember el akarja dugni tőle a jó táplálékot. Csak akkor kell félni, ha kínálta. Neki futamodik a kerítésnek, átveti magát rajta és bent van a veremben. Nem éri a helyzetet. Furcsa arcot vághat, mikor rájön, hogy nincs menekülés. Eddig nem is hitte, most már későn tanulta meg, hogy nála is van fufangosabb teremtés. Innen aztán nem menekülhet. Jön halálos ellensége puskával, doronggal, neki aztán vége. Nem is pazarolja az erejét hiába. Csöndesen meghúzódik a verem sarkában és talán arról álmodozik, hogy valaha a farkasok között is akad valaki, aki bosszút áll a kétlábu ellenség ravaszága miatt. Vagy talán szemrehányásokat tesz magá-

nak, hogy félre engedte vezetni magát. De hiszen ő mindent megtanult, amire öreg farkasok oktatták. Ott pedig már az elemi iskolában azt tanították, hogy óvakodjatok az embertől. Óvakodjatok a könnyű zsákmánytól. Nem támadott ő meg soha megkötözött állatot, nem ment be nyitott kapun, hanem mindig a kerítésen ugrott át, mikor az istálló felé vette az útját. Sokáig nem hagyják tűnődni. Hamarosan megérkezik a furfangos ellenség és végez vele. Azaz van rá eset, hogy megmenekül. Brehmnek, a kiváló tudósnak könyvében olvastam egy mulatságos históriát. Mikor a veremhez megérkezett az ember, hosszú, erős ruddal verni kezdte a farkas-komát. A farkas már el volt készülve a legrosszszabra, mert szaporán érték az ütések. Védekezni nem tudott, mert a verem fenekén volt. De azért várt valami véletlenre. Tudod, fiam, az állatok nem szívesen válnak meg a bundájuktól, hiszen az ember nem is udvariasan szokta kérni tőlük. A mi farkasunk is leste-várta a pillanatot, nem nyílik-e rés a menekülésre. Egyszer az ember nem kapta elég gyorsan vissza a dorongot. Most — most itt az alkalom, villant át a farkas-koma agyvelején a gondolat. Kitérte hatalmas száját, éles fogai megkapták a rudat. Most verekedjél, te kétlábu ellenség, ha tudsz — gondolta magában. Az eredmény még fényesebb lett, mint hitte. Mikor megrántotta a rudat, megingott fent az ember, egyszerre zsupsz, bele a verembe. Persze te most azt hiszed, hogy összeverekeedett a két halálos ellenfél. Mind a kettőnek több esze volt. Arra gondoltak, hogy menekülnek ki a bajból. A farkas a rudra mászott, hogy kijuthasson a gödörből. De a rud sikos volt és a koma visszacsuszott. Mit gondolsz, mit csinált erre az ember? Bezzeg nem verte a farkast többé, hanem elkezdte fefelé tolni, míg végre kijutott a veremből. Az embert később társai kiszabadtották. Gondolhatod, hogy a farkas fiacskáinak megmagyarázta, hogy ne minden kerítésen ugorjanak vaktában keresztül, hanem előbb alaposan vizsgálódjanak.

Nem is kell félni ezt a ravasz állatot. Egyedül különben sem szeret járni, tudja, hogy társai segíthetnek neki. Valóságos körvadászatot rendez. Ha eljön a tél, hatalmas csordákba verődik és ilyenkor nagyon vakmerő. Felveri az erdő és mező vadjait. Bármerre fordul a szegény vad, mindenütt ellenség, mégpedig irgalmatlan ellenség, mely az életét akarja. A farkascorda elé kerülő róka hiába veszi elő ravasz fogásait, rövid idő alatt megfogják, széttépik és felfalják. A jámbor juhok rettenetesen félnek tőle. Még futni is elfelejtenek. A farkas a juh torkának esik és hirtelen megöli a kiválasztott áldozatot. A nyáj nem mindig fut szét, hanem a megfigyelők tanúsága szerint 80—100 méterre szalad csak, ott összebuvik. A farkasnak ismét csak választania kell és meg van az új áldozat.

Tamás: Hát a kutyák nem őket védik? Én még nem láttam nyáját pásztor és kutya nélkül.

Apa: Védik azok, amíg védhetik. Sőt még erejükön felül is harcolnak. A juhász-kutyák, még a kicsinyek is, bátran nekimennek a rablónak. Sőt a juhász-kutyák hevesebben és bátrabban harcolnak, mint sok nagyobb és erősebb testvérük. Csakhogy a farkasnak is van ám esze. Ugy látszik, a nagyobb és veszedelmesebb támadás előtt haditanács ül össze. Ott kiosztják a szerepeket. Egy-két farkas közeledik a nyáj felé, a kutyák dühösen támadnak, mihelyt megérik a szagát. A farkasok hátrálni kezdenek. Mihelyt bizonyos távolságra elcsalták a kutyákat, megfordulnak, társaik is segítségül sietnek és a szegény kutyák megadják az árát bátorságuknak. Ha a kutyák nincsenek már utban, szabad a vásár. De csak a juhokkal van könnyű dolguk, mert a pásztor egyedül tehetetlen a veszett dühvel támadó állatokkal szemben. A ménes és ökröcsorda azonban nem adja meg könnyen magát. Hősiesen védekezik. Azt mondják, hogy a lovak védelmezik egymást, patáikkal rugják a farkast, sőt a mén még a fogait is használja. A ménest megtámadó farkasok kemény rugásokat kapnak. Azt hiszem, a csata színhelyén néhány farkasfog is ott marad, pedig erősen bele vannak nőve a farkas szájába. Még a disznócsordával is kemény munkája van. Persze, nem olyan disznót értek, amelyik el van kényeztetve, hanem olyat, amelyik hónapokig kint legeli az erdőben a mátkot. Ezek a félig elvadult állatok megrohanják a közibük tolaikodó farkast és gyakran van mit mesélni a farkas komának arról, hogy hol és mikor kapta sebeit. Az ökrök is összetartanak, ha megérik a közeledő farkast. Néha itt is rosszul jár, mert felöklelik és összetapossák. Mégis legcsunyábban a disznók között járhat, mert ezek néha közrefogják, megölik és felfalják. Ezekkel a félig vad sertésekkel nem jó kikezdeni. Tudja ezt jól az öreg farkas. Nem is szívesen támad ő ökröcsordát, ménest, vagy disznókondát. De azért a közelben leleskedik, hátha eltéved egy-egy disznó, borju, tehén vagy csikó. Az ilyen állatot üzőbe veszi, kifárasztja és végez vele, különösen akkor végez könnyen, ha társai is vannak. Pedig rendszeren vannak. Ha kevesli a társaságot, rémitő üvöltéssel jelzi a távollévknek, hogy jó vacsora kínálkozik. A vacsora ugyan még fut, rug, öklel vagy döf, de egyesült erővel majd el fogják csendesíteni. Képzelheted, mennyire haragusznak rá a pásztorok. De nemcsak a pásztorok; hanem minden állattenyésztő. Olyan ő, mint a jogtalan adószedő. Az emberek még azt sem szeretik, aki jogosan szedi az adót. Hát még az ilyen erőszakoskodót, az ilyen rablót! Ahol érik, mindenütt pusztítják. Ujabbán leginkább méreggel. Méregzett húst tesznek ki azokon a helyeken, amerre járni szokott. A husz szagát messziről megérzi, mert rendkívül finom szimatja van. Oldalog egy kicsit körülötte, mert visszaemlékszik arra az intésre, hogy nem szabad semmit sem elhírtelenkedni. Egyes vidékeken számítanak erre az óvatosságra is. A leölt

állatot megnyuzzák, a húst meghasogadják és méreggel beszórják. Aztán a bőrt visszahúzzák az állatra. Így sikerül becsapni nemcsak a fiatal növendékeket, hanem az öreg és sokat tapasztalt tanítómestereket is. Alig esznek valamit a husból, hatni kezd a rettenetes méreg. Igen sok farkas pusztul így el.

Tamás: Ugy látom, hogy a farkast a nehéz életmód tette rosszá és ravasszá. Ha talán kicsi korában elfognák, jó kutyát lehetne belőle nevelni. Ha ültetvényes lennék, megpróbálnám. Azt hiszem, senkinek se volna kedves megtámadni a házat.

Apa: Azt hiszem, te sem mernél este kimozdulni, vendég pedig sohase jönne a házadba. Meg lehet ugyan szelidíteni a farkast, de azért kutya még nem lesz belőle. Talán a fogságban felnevelt farkas unokájából jó kutya lenne. Erősebb a kutyánál, fogai élesebbek és atolvajnak nemcsak a nadrágjából, hanem a lábikrájából is ottmaradna egy darab a fogai között. Ha azonban jönne az éjszaka, fel-felébred benne a rabló természet, néha elmenne kóborolni, a nagy pusztaság, a szabad élet csábítaná. Hiszen a farkas kóborló állat. El sem tudod képzelni, mekkora utakat tesz. Ha nem tenne olyan óriási utakat, régen kipusztult volna például nálunk. A lelőtt és megmérgezett farkasok helyébe ujak jönnek Oroszországból és a Balkán-félszigetről. Persze Angliában már nincs. Ott könnyű volt kiirtani, mert újabb rajok nem költözhetek a szigetre. Különösen télen tesznek nagy utakat. Aki csak a nyári farkast ismeri, rá sem ismerne a télire. Nyáron mindenütt talál ennivalót, hiszen nem kell neki mindig nagy állat, megeszi ő a kicsiny állatokat, még a rovarokat is. Ilyenkor nem bátor. Télen azonban megfogyatkozik az élet, kinnozza az éhség, vakmerővé válik. Megtámadja az embert és bizony sokszor le is győzi. Ha tömegben támad, nem lehet vele bírni. Éhsége arra is rákényszeríti, hogy bejöjjön a falukba. Ilyenkor ráveti magát nemcsak a gyermekekre, hanem a felnőtt férfiakra is. De nem keresi a harcot, csak ha nagyon éhes. Akkor is sokáig a falu körül lappang és iparkodik egy-egy kutyát kicsalni a nyílt mezőre. A kutyák nagyon bátran viselkednek vele szemben, de rendszeren az okozza vesztüket. Nálunk ritkán fordul elő, hogy a falvakba bemerészkedik a farkas, de egyes vidékeken nagyon sok kutyát elpusztít.

Tamás: Nem lehetne kipusztítani ezt a kártékony állatot?

Apa: Nem. Az egyik okot már megmondtam. Az elpusztított farkasok helyébe ujak jönnek. A másik ok meg az, hogy nagyon óvatos és szapora állat. A kölykeit nagyon szereti és gondozza. Ha észreveszi, hogy felfedezték, vagy kerülgetik a tanyáját, fogja a kicsinyeit és költözködik. Tudod, megfogja a nyakukon a bőrt és úgy viszi a szájában őket. Élesek a fogai, mégsem fáj a kicsinyeknek. A kicsik úgy játszadoznak, mint a kis kutyák vagy macskák. A szép

gyermekkoruk azonban hamar vége, megkezdődnek nemsokára az élet gondjai.

Tamás: Igaz, hogy a megsebzett farkast társai széttépik és felfalják? Ez nagyon utálatos.

Apa: Ez a hír van elterjedve. Én nem hiszem. Vannak szemtanúk, akik azt állítják, hogy a farkasok körülállták meglőtt és megnyuzott társaik tetemét, de még ekkor sem ettek belőlük. Persze az éhség nagy zsarnok. Annyira urrá válhatik rajtuk, hogy felfalják testvérüket is. Undorító! De csak gondoldj arra, hogy megtették ezt már és megteszik ma is egyes tájakon az emberek. Kannibálok ma is vannak. Éhségében megteszi a kutya is. Egy északsarki utazó beszélt, hogy a szánhúzó kutyákat az élelem kifogytakor elgyöngült társaik husával táplálta. Eleinte nem nyultak hozzá a kutyák, de mikor az éhség kinozta őket, megették társaikat.

Tamás: Sok fajtája van a farkasnak?

Apa: Elég sok, mert nagy területen van elterjedve. Az életmódja azonban körülbelül mindeniknek egyforma. Veszedelmes ragadozó mindenik, de éhségében a huson kívül sok mindent megeszik. Az állatok nagyon irtóznak tőlük, talán ösztönszerűen megérik, hogy nagyon sokan a farkas gyomrában fogják végezni az életüket. Persze, nem nálunk, hanem azokon a vidékeken, hol kevés az ember és sok a farkas. Még nagy bölénycsordák legeltek Amerikában, nyomon követték őket a farkakba verődött farkasok. Az egészséges bölénnyel persze nem mertek kikezdeni. De ha valamelyik beteg vagy megsebesülve kidőlt, nem halhatott meg nyugodtan, éreznie kellett, mint vágnak husába a farkasok éles fogai.

(Budapest)

ESTE.

-- Románból átültette: DROSNYÁK JÁNOS. --

*Kint éj van és az utnak
Árnyán kószál a csend,
Madár, virág aluszna,
A világ elpihent.*

*Az égre fohászokodva
Csak én virrasztok még,
S anyámnak csókok adva
Én is alszom: jó éjt!*

(Arad)

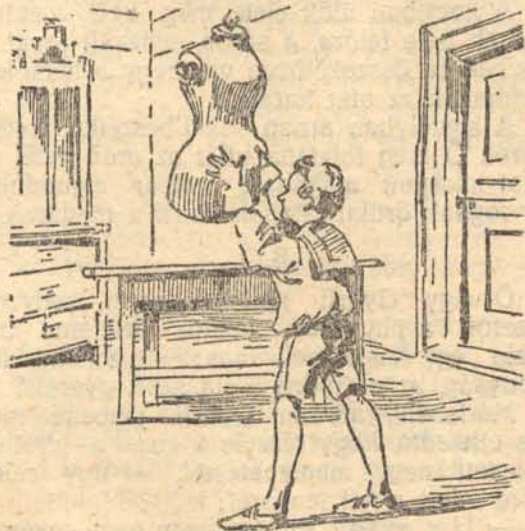
LEGSZEBB LEGJOBB LEGOZSÓBB	KLISÉKET
a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műintézete készíti.	
Megrendeléseket felvesz a központi iroda	CLUJ—KOLOZSVÁR Str. Regina Maria 1.

Amikor öcsike unatkozik.

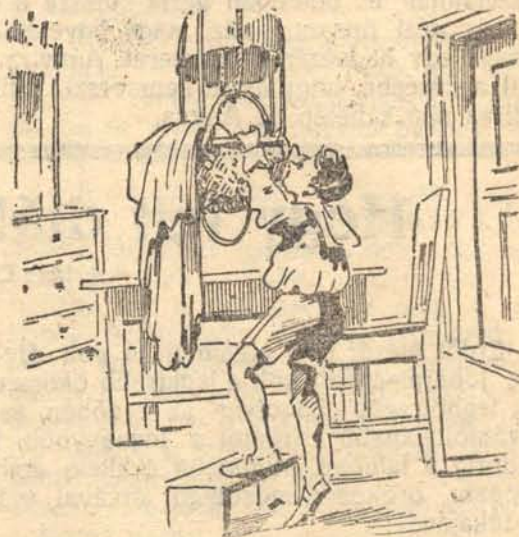
Bizonyosan értesültetek nagyapó üzeneteiből, hogy Öcsikének igen szomorúan végződött a nyara. Hirtelen — váratlan a nyár vége felé ágybaesett szegényke, nem jó kedvűből, a tifusz fektette le. Szomorubb látvány alig képzelhető el, mint Öcsike az ágyban. Csendes megadással feküdt és hallgatott. Alig lehetett szavát venni ennek a gyermeknek, akinek vidám lármájától csakugy zengett nagyapó kertje s akit el sem lehetett képzelni szép lassan sétálva mendegélni, Mindig szaladt, ugrált s hol a szalmakazal, hol valamelyik fának a tetején tünt fel. De kiheverte szerencsésen a tifuszt, aztán felvitték Pestre, de ott is hetekig szobafogságban ült szegényke, nem mehetett iskolába, míg egészen helyre nem áll az egészsége. Képzeltetek milyen szomorú, unalmas napok voltak ezek Öcsikére. Hát még milyen szomorú lehetett az a nap, amikor, hogy történt, hogy nem, elég az, hogy egyedül maradt otthon Öcsike. No, nem egész napra, csak egy-két órára, de ez éppen elég volt neki, hogy szörnyen unatkozzék. Mit tehetett egyebet, törte a fejét, hátha kisűt valami nadselű gondolatot. Törte, törte, de sokáig hiába törte, mignem egyszerre csak megpillantott a szobasarkában egy próbababát. Ott ált a baba a sarokban némán, csendesen, valószínű, hogy ő is unatkozott, mint Öcsike.

Topp! Megvan? kiáltott fel Öcsike, van nekem egy nadselű gondolatom. Ha a próbababa megtudott volna szóllalni, azt mondta volna Öcsikének, amit Andris szokott mondani: ki velem! A próbababa szót se szólt, azt is lassan mondta, de nem is volt erre szüksége Öcsikének, egy-kettő átölelte a próbababát s hamarosan felakasztotta a lámpa kampójára.

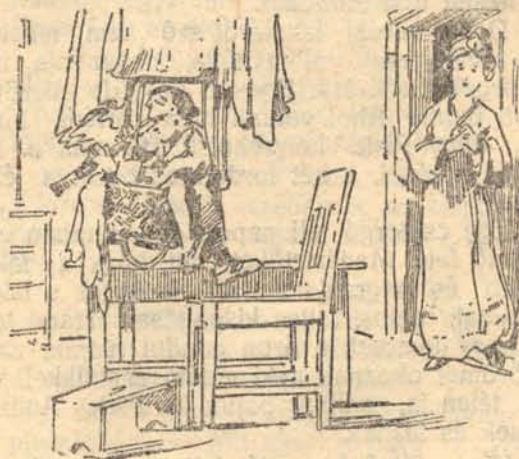
Vajon mit akar Öcsike? Alig hiszem, hogy kitalálnátok. Hogy ne kelljen sokáig törtetek a fejeteket megsugom: Öcsike léghajót

akart csinálni. De amint ti is tudjátok, a léghajóhoz nem elég egy próbababa, kötelek is keltenek hozzá. Nosza, hamarosan kerített egy

gombolyag spárgát s egy perc múlva, kettő múlva a kötelek már ott lógtak a gömbön. Lógtak, lógtak, de ez még nem elég, kosár is kell a léghajóhoz. Bizony ka kell, futott, szaladt a kamarába, onnét behozott egy nagy füleskosarat, azt felkötötte, s hogy jó kényelmes ülés essék a kosárban, annak rendje és módja szerint belegyömösölte az anyus pongyoláját.

Ti persze azt hiszitek, hogy ezzel már kész a léghajó. Látszik, hogy nem törítetek a fejeteket nadselű gondolatokon. Hát, persze, hogy kell a léghajóhoz vászon is, azzal a vászonnal át kell huzni a gömböt, de hol a vászon? Töri, töri tovább töri a fejét Öcsike s felkiált: topp! megvan! Beszalad a gyerekszo-

baba lekapja a terítőt az ő ágyacskájáról, azzal szalad vissza az ebédlőbe, ahol már türelmetlenül várta Öcsikét a léghajó. Egy-kettő, annak

rendje és módja szerint a terítővel behuzza a gömböt, aztán uccu fel a kosárba, de alig ül bele, eszébe jut: áhó, én itt ugyan ülhetek, de nem látom a harcteret messzelátó nélkül. No-sza, kiugrik a kosárból, megkeresi az apus messzelátóját és boldogan ugrik vissza a kosárba és nézi, hosszan nézi, nagy figyelemmel akárcsak egy hadvezér a harcteret. Annyira elmerül a nézésbe, hogy észre sem veszi, amikor nyilik az ajtó s belép az Anyus.

Ti persze most meg azt hiszitek, hogy az anyus, mint rendesen, összecsapja a kezét s magánkiül kiállítja: óh, te rettenetes gyerek, mit csináltál! De anyus, most nem kiált semmit, a kezét sem csapja össze, hanem szép gyengén leemeli Öcsikét a kosárból, öleli, csókolja s könnyes szemmel mondja: Hála a jó Istennek! Most már látom, hogy egészen egészséges vagy: megint termeltél egy nadselii gondolatot!

Elek nagyapó.

Hogy lett diák Győrfi Pistából.

— Irta: CSÜZÖS EMILIA. —

I.

Erdőt mezőt járó vidám fickó volt Győrfi Pista. Jóbarátságban volt a legkisebb ökörszemtől a legbölcsebb bagolyig az erdőben, és a leggyámoltalanabb csirkétől a legnagyobb komondorig a faluban. Mindenütt örültek, amikor betoppant örökösen mosolygó arcával, vidám mondókájával:

Adjon isten ami nincs,
Tetejébe mást is,
Egy sallangos, csillangos
Csikós tarisznyát is.

Adjon Isten minden jót,
Ami szép és drága
A sallangos csillangos
Csikós tarisznyába!

Mert irástudó gyerek volt a Pista. De még milyen! Amig az iskolába járt, mindég őt dicsérték a legjobban és valósággal sirva fakadt, amikor a mester egy szép vizsga után így szólt hozzá: — No fiam, — ide most már csak akkor gyere, ha engem akarsz tanítani, mert az én tudásomat mind átvetted, én már nem tudok neked újat mondani.

Dehát városi iskoláról szó sem lehetett, mert árva gyerek volt a Pista, nagynénje tartotta irgalomból. Hát irgalom volt, de köszönet is volt benne. Ahol valami hiba történt, bizonyos, hogy Pista helyrehozta. Ha nem a két munkás kezével, a hét fordulatot borotva éles eszével.

Egy csikorgó téli napon éppen utban volt az erdő felé. Madártetőköt vitt, hogy a fákra akassza és megrakja finom eleséggel, s lakomázhatnak dalos, tollas kispajtásai. Hadd lássák, hogy nemcsak nyáron gondol reájuk, amikor örömet okoznak neki vidám énekükkel, hanem télen is, amikor bajba kerültek. Amikor éheznek és fáznak.

Vigan füttyörészve lépdelt a csikorgó havon, amikor messziről látta, hogy fedeles hintó közeledik. »Bizonyosan a kicsi báró! — Hozzák haza szegényt az operáció után.« — gondolta magában. Igaza lehetett, mert csak lépésben jött a két sárka, óvatosan, mintha tudnák,

hogy minden kis rezzenés fáj annak, aki a kocsiban ül.

Pista szerényen félre állt, mert keskeny volt az út és meredek partja alatt a Maros zuhogott. Hirtelen egy autó szirén éles sivitása hallatszott, és egy pillanat múlva örült gyorsasággal vágatott szembe velük egy nagy szürke autó. Pista ismerte már, tudta hogy a főispán autója, de a lovak bizonyára nem tudták, mert úgy megijedtek, hogy egy hirtelen rándítással oldalt fordultak, egyenesen a Maros felé. A kocsit oldalt billent, de megakadt egy kilométer-jelző kőben és nem borult fel. Ellenben az egyik ló oly szerencsétlenül csuszott le a meredeken lejtősödő parton, hogy csak a feje volt a hámba szoritva, a teste lassan-lassan mind lejjebb csuszott. A kocsis kétségbeesetten tartotta a kocsit, mert attól félt, hogy a ló hatalmas súlyával a Marosba rántja.

Ekkor Győrfi Pista odaugrott a lezuhant lóhoz, bicskájával egy pillanat átvágott hámat, kantárt és teljes erejével visszatolva a kocsit rudját kiáltotta: A másik lovat vissza, Mihály bátyám!

A kocsiban ülők élete meg volt mentve. Nem telt bele félóra, a sáros, sebesült lovat is kiemelték és összekötözve valahogy a hámat, folytathatták az utat hazafelé.

A kastélyban aznap sokat beszéltek Győrfi Pistáról. Ő meg folytatta utját az erdő felé és nagyot kacagott magában, amikor elgondolta, hogy fognak örülni látogatásának a madarak.

II.

Özvegy Győrfi Jánosné éppen kenyeret dagasztott a pitvarban, amikor váratlanul betoppant egy kastélybeli inas: — A kend fia, asszonyosság, az a Győrfi Pista nevű gyerek?

Márisnéni, mármint Győrfi Jánosné még azt is elfeledte, hogy téisztás a keze a hirtelen kerekedett nagy meglepetéstől, — úgy rakta csipőre mind a két tenyerét:

— Hát aztán? Enyém vagy nem enyém? Kinek mi gondja rá! — Mit akar tőle az ur?

— Én semmit, — felelte az inas, hanem a báró ur hivatja.

Erre már megszolidult egy kicsit Márisnéni. Még ki is nézett a pitvarajtón, nem látja-e valahol a gyereket. Az bizony ott kalapált a szénapadlás ajtajánál, a létra tetején. Meglazultak az ajtó sarkai, azt igazította helyre egy-két szeggel.

— Pista te! Gyere csak gyöngyöm! — kiáltott Márisnéni. Aztán újra az inához fordult: — Vajjon, miért hivatja a méltóságos báró ur? Nem tejszik tudni?

— Nekem ugyan nem mondta meg, — felelte a borotvált képű legény, de azt Mihály kocsistól tudom, hogy amikor hazahozták a kicsi bárót, oszt megvadultak a lovak, ő volt, aki átvágta a háموkat, hogy az egész kocsit magukkal ne rántsák a Marosba. Bizonyára emiatt.

— Ó, Uram, Jézus! — Csodálkozott a jámbor Márisnéni. És itthon még csak egy szót sem szólt erről. — Hát hogy volt? Mikor volt? . . .

Pista toppant be: — Miért hivatott, né-némasszony? Nagyt nézett, amikor az urasági inast meglátta. Aztán mielőtt Márisnéni kellőképp kisopáncodta volna magát, már ott állt Pista gyerek a hatalmas nagy ur előtt. Fejét bátran felemelte és szembe nézett az őszülő báróval.

— Azért hivattalak, fiam, mert jutalmat érdemelsz ügyes és bátor cselekedetedért. Mit kívánsz? — kérdezte a báró. Pista megrántotta a vállát:

— Akkor érdemelnék büntetést, ha nem tettem volna. Mindenki megtette volna az én helyemben.

— Ejha de különös fickó vagy te, barátom. Hát éppen semmi kívánságod nincs?

— Kívánságom? Mint csillag az égen, de jó azoknak sosem teljesülni, mert sok bolondot csinálnék talán. Meg kicsi is volna ahhoz a méltóságos ur vagyona. Mert nem hiszem, hogy meg lehetne venni rajta a repülő ládát, vagy csak egy pár mérföldjáró csizmát, akármilyen ütött kopott foltos lenne is. Hanem egy kéresem az volna, ha meg nem sértem vele, méltóságos uram, és elpirult a feje bubjág.

— Csak kivele, fiam, bátran!

— Ugy hallottam, a báró urfinak szép nagy könyvtára van. Ha néha-néha egy-egy könyvet kapnék belőle kölcsön, hogy elolvassam . . .

— Etnye fiam — szóló nevetve a báró — de nagy követ vettél le a szivemről. Már megijedtem, hogy a vasorru bába zápfogád kéred, vagy ehhez hasonló kívánságod lesz. Tudod, mit? Jöjj velem a könyvtár szobába és válassz ott ki magadnak tíz olyan könyvet, amit a legjobban szeretsz!

Pista megrázta a fejét: — Köszönöm, méltóságos uram, de sok lenne nekem tíz egyszerre. Nincs is hová tenni. A mi házukban nincsen könyvszekrény és a mestergerendán, a

naptár mellett, el sem férne annyi könyv. Meg kár is lenne érte, télen még meg is füstölné. Visszahozom én becsülettel ahogy kiolvastam, — mert ha egyszer a fejemben meg a szivemben van a tartalma, nem kell már akkor nekem a telenyomtatott lapja.

A báró csodálkozva nézett Pista nyílt kék szemébe. — Hallod — fickó, te tetszel nekem! — Szeptemberben elviszlek a városi iskolába és olyan urat neveled belőled, hogy még miniszter is leszel!

A városi iskola! . . . Pistának megdobbant a szíve. Hej, ha ő egyszer igazán a városi iskolába járhatna! Igazában, nem csak úgy, mint eddig álmában . . . Lenne neki is sötétké diákruhája, mint a kicsi bárónak meg a jegyzőék fiának. Aztán nagy ur lenne, miniszter. Pesten lakna, volna palotája, kocsija, lova, talán még autója is. Mindenki így szólitaná: kegyelmes miniszter ur! — És mindig Pesten lakna . . . De hirtelen a szívébe vágott valami fájás. Eszébe jutott madáretetői az erdőn . . . a göndörszörű Bodri . . . a jóságosan zsörtölődő Márisnéni . . . a Maros partja, ahol nyáron fürödni szoktak, tavasszal meg sárga pipéket legeltet a kócos Panka . . . Hogy ő mindezt sohase lássa többé? . . . Szomoruan rázta meg a fejét:

— Nem lehet az, méltóságos uram, nem mehetek én a városi iskolába, mert nem akarok miniszter lenni!

A báró megint nevetett: — Ejnye, ejnye, fiam, hát már miért nem akarsz miniszter lenni?

Pista bátran felemelte a fejét: — Mert nem akarom elhagyni örökre a falumat!

Az öreg báró jóságos mosollyal nézett a fiura: — Hát, tudod, mit, fiam? Ember vagy a talpadon, azért megérdemled, hogy megalkudjak veled. Kijárod a városi iskolát és visszajössz a faludba jegyzőnek. Áll az alku? — és tenyerét Pista felé nyújtotta.

Hej hogy kigyúlt a Pista gyerek arca egy pillanat alatt! Hej, hogy belecsapott az arany-szívé nagy ur tenyerébe, de még meg is fordította és csókolta azt a jóságos kezét.

Amikor hazafelé ment, úgy tűnt neki, hogy a kócos didergő verebek is azt csipogják a kerítéseken: »Diák lesz a Pista! . . . Diák lesz a Pista! . . .«

Odahaza Bodri szaladt elébe. Széles jókedvében átölelte a nyakát és úgy kiáltotta: — »Bodri, Bodri, okos Bodri . . . Tudod-e, mi ujság? Diák lesz a Pista! . . .«

Márisnéni is kidugta kíváncsian fejét a pitvarajtón: — Mit akart a báró ur legényke?

Pista gyerek még mindig a Bodri nyakát öletgetve úgy kiáltotta, hogy talán a kerek erdőig is elhallatszott és a lakomázó madarak is visszhangozták: »Némémasszony lelkem, diák lesz a Pista! Diák lesz a Pista!«

(Kolozsvár.)

A kiadó bácsi postája.

A mai számban megkezdettük az előfizetőknek szóló postautalványok kikézbcsítését. Minden előfizetőknek, aki az előfizetési díjak beküldésével el van maradva, postautalványt küldünk ki, amelyen feltüntetjük, hogy az illető előfizetőnek mennyi 1924. márc. 31-ig az előfizetési hátraléka és milyen összeget kell e hátralékon felül beküldenie, hogy Cimborá előfizetési díja ez év június 30-ig ki legyen fizetve.

Pontosan és rendszeresen küldjük Nektek a lapot, miért is elvárjuk, hogy előfizetési felszólításunknak pontosan és azonnal eleget fogtok tenni. Aki megkapja a maga postautalványát, kérje meg jó szüleit, hogy a postautalványon feltüntetett összeget adják át Nektek. Ti a postautalvánnyal és a pénzzel elmentek a postára és feladjátok a pénzt. A postán nyugtát fogtok kapni, amelyet meg kell őriznetek, mert az a dolog rendje, hogy minden pénzfizetésünkről nyugtánk maradjon.

Ha valaki tartozik, annak azonnal fizetnie kell, mert csunya dolog az adósság és embertársunkat bajba és zavarba hozzuk, ha követelését idejére és pontosan ki nem fizetjük. Képzeljétek csak el: ha a Cimborá kiadóhivatalának nem külditek be hátralékos és esedékes előfizetési díjaito-

kat, mi sem tudunk a papirgyárnak fizetni, ahonnan a papírt vesszük, a festékgyárnak, ahonnan a festéket beszerezzük, a Cimborá íróinak, akik a meséket, verseket, regényeket ismeretterjesztő cikkeket közlik, a rajzolóknak, akik a rajzokat rajzolják, a kliségyárnak, amely a rajzokat cinkre fényképezi és a fénykép vonalai nyomán a cinklemezt vegyszerekkel kifarítja, a szedőknek, akik ólomba szedik a mesemondók írásait, a gépmeszternek, aki a nyomtató gépeket kezeli, a munkásnőknek, akik a papírost a gépbe rakják, össze-tűrik, a borítékba hordják, dróttal összefűzik és végül a postának, amely a Cimborát hozzátok szállítja.

Látjátok: ennyi szorgos, munkás és dolgozó embertársatok várja a Ti előfizetési díjatokat, hogy megérdemelt és alapos munkájukért fizetést kaphassanak.

Minden Cimborá előfizetőnek, aki szereti a Cimborát — és tudjuk, mindegyik szereti a Cimborát — tehát egy a kötelessége, azonnal megküldeni a postautalványon kimutatott hátralékos és esedékes előfizetési díjakat.

Igy legyen! Ismerünk benneteket: így is lesz!

Beszámoló a nyári vakációról.

— Hatodik közlemény. —

Ajtay László, Dés: Kedves Nagyapó! Már javában folyt a mezei munka, amikor a nyári vakációra hazakerültem a dési gimnáziumból. Apuka csinált nekem és testvéremnek egy kis villát és egy kis gerebjét, melyekkel közösen dolgoztunk a szénagyűjtésnél. Majd minden hétköznap künn voltunk a mezőn. Második, harmadik nap már a szénás szekéren ugráltunk. Reggel hat órakor kezdődött a munka és este nyolc órakor végződött. A szénagyűjtés után következett az aratás, itt szintén részt vettünk a kévekötésben és a dalolásban. Ha a gabona megszáradt, következett a cséplés. A gépészeknek mi vittünk enni minden nap. Őszszel segítettünk a kukorica törésben is. Következett a szüret, a legnagyobb öröm. Volt még egy foglalkozásunk, ostort fontunk, miközben a marhákat őriztük.

Kiss Irmuska, Dés: Édes Nagyapó! Olvastam a Cimborában a Nagyapó üzenetét, hogg írjuk meg, mivel és hogyan töltöttük el a hosszú szünidőt Kint a tanyán laktunk, ott töltöttük a szünidő elejét, segítettünk anyukának, mindenféle házidolgokban, vagy ha nem kellett a segítségünk, ügyeltünk a kisebb testvéreinkre. Apukától kaptunk egy kis szabadságot, elvitt minket Désre nagymamához, ott is

segítettünk, amit kellett. Désen jól telt az idő, két unokaöccsémel Barcsay Miskával és Pistával, akik szintén unokái nagyapónak és olvastuk a Cimborákat. Nagyon boldogok voltunk. Játszottunk, kergetőztünk, a szép nagy gyümölcsösben és szedtük a sok gyümölcsöt. Voltunk a színházban is és gyönyörködtünk a szép előadásban. Édes nagyapó, most már zárom leveletem, mert késő este van, tanulni kell, mivelhogy a negyedik osztályba járok és sok a tanulnivalóm.

Erős Alfréd, Temesvár: Kedves Nagyapó! Leirom egy kirándulásomat. Ime:

Kint még sötét van. A csendet csak né-melykor szakítja meg a kakas kukorikolása. Egyszerre szekérszörgés hallatszik. Erre felébredtem. Körülnézek és halgatódom. Mindenütt csend és mindenki alszik. Gyorsan kibujok az ágyból, villámgyorsan felöltözködöm és megmosdom. Kimegyek az udvarra. Az istálló előtt állt két kocsi. Közelebb megyek, akkor veszem észre, hogy apám a kocsissal már készíti elő a kocsit az utra. Oda megyek.

— Jó reggelt, édesapám! Jó reggelt, János!

— Isten áldja! mondja a kocsis.

— Hát te már fenn vagy? kérdi csodálkozva apám. Nos ideje is, hogy fölkeltsed a többieket.

Gyorsan siettem a parancsnak eleget tenni. Negyedóra mulva már mindenki a nagy szobában a kávé szüröcsölgette. Reggeli után mindenki fölvette a kabátot, mert hegyes vidéken, különösen reggel, hűvös van. Miután elbucsuztunk az itthon maradottaktól, utnak indultunk, Persze, kocsin. Messze van ám a Pojána! Mert bizony csak most árulom el, Pojánára megyünk. Van vagy husz kilométerre, még sima uton és jó lovakkal is belekerül három-négy órába, hát még tekervényes hegyi uton! Három kocsi volt. Minden kocsiban nyolcan ültünk, csak a harmadikban ültek hatan, mert ott volt az elemózsia nagy része. Édesapám, a harmadikat kivéve, minden kocsira három nagy zsákot tett. A zsákok szalmával voltak megtöltve. Ezeket ültünk,

Egyre világosabb lett. Mire az első hegy aljába érünk, a hegyek mögül kibújik a nap. Ránk tekint jóságos ábrázatával és aranysugarait mint egy fényes fátyolt borítja ránk. Eddig sima, kövezett országoton jöttünk. Most kezdődik a meredek, tekervényes hegyi út. Hol le, hol fel, majd gödröcskék, majd dombocskák.

— Ez még semmi, mondja édesapám, most jön csak az igazi nehézség.

Igaza is volt, mert hirtelen összeszűkül az út. Egyik oldalon magas sziklafal, a másik oldalon a zugó, habzó hegyi patak. Csapkodva, zugva, a habtól fehéren, dühösen megy neki és haragjában szétmorzsolja az óriási szikla köveit, apró kavicsokká, majd még apróbb homokszemékké. Némely helyen egészen felszökik, ahol nagy szikla áll utjában, majd hirtelen lezuhan. Felséges!

Az út hepe hupás. Némely helyen gödrös, ahol a sziklából csermely folyik elő, majd nagyobb szikladarabok állanak ki a földből. Csak néha szélesedik ki egy kicsit az út, hogy a kocsik kitérhessenek egymásnak. Több kisebb falun haladtunk keresztül. Körülbelül tíz órakor a Pojána hegy aljába értünk.

— Itt pihenőt tartunk és megtízóraizunk, mondotta apám.

Az út itt széles völgyé tárult. A kocsik az uton megállanak. Mindnyájan leszállunk, letelepedtünk a patak partjára és a pokrócokra letelepedtünk. A fű még vizes és csillog a harmat között. Mi, fiuk, gyorsan megettük a porciónkat és körülnéztünk a vidéken, de már hívtak is. Újból gyorsan fölsháltunk a kocsikra, mentünk tovább s féltizenkettőre, felértünk a hegy tetejére.

Na, most keressünk egy jó helyet, ahol letelepedjünk, mondta apám. Találtunk is. Egy kis domb volt, a közepe sima, köröskörül terbélyes fák, melyek a domb közepére is árnyékot vetettek. Egyik oldalán a kis hegyipatak, szemben levő oldalán szikla. A másik két

oldalán erdők. A patak mellett kis út volt. Itt letelepedtünk. Édesapám és Károly nagybáiyám a csirkék kisütéséhez láttak. Ők voltak a szakácsok. Édesanyám és nagynéném a szép zöld füre asztalt terítettek.

Miután elfogyasztottuk az ebédet, felszedelöztünk és felmentünk az egyik hegyre. Gyönyörű dolgokat láttunk. A legszebb volt, amit a szomszédos nagy hegy sziklatetején láttunk. Festői látvány volt! Egy gyönyörű szarvas állott a fák alatt, nyakát kinyújtotta és bödült egyet. Bizonyosan fiait kereste. Majd erre fordította a fejét és, úgy látszik, észrevett, mert a másik pillanatban eltűnt a fák alatt. Aztán egy óriási sast láttunk egy sziklaormon, amint éppen kiterjesztette hatalmas szárnyait, hogy zsákmányára lecsapjon.

Négy órára visszatértünk arra a helyre, ahol ebédeltünk. Most itt meguzonnáztunk. A szülők lepihentek egy kicsit, mi gyermekek, fiuk és leányok pedig hamarjában sok-sok virágot szedtünk s feldiszipítettük velük a kocsikat és a lovakat. Igazán szép volt. Szüleink is nagyon örültek neki. Vigan indultunk haza, egész uton énekeltek. Mint valami diadalmenet vonultunk be a falunkba, pedig már kicsit sötét volt. Örömmünkben a házunk kapuját is diadalkapunak néztük. Vacsora után rögtön lefeküdtünk. Milyen jó is az ágy! Különösen, ha fáradt az ember a kirándulástól.

Jó éjszakát!

(Folytatása következik.)

Kótaj.

Irtá: RADVÁNYI SÁNDOR.

*Nyírségen álmodó falu,
Kis ablakokon zöld zsalu . . .
Fehér házak . . . Kövér mező;
Faluvégén a temető . . .*

*Meszelt tornác — eresz alatt;
Tornácon kis gyermek szalad . . .
A pásztor megy a nyáj után,
. . . Mosolygós kék ég délután.*

*Apám a földre kitekint . . .
— Tornácán rózsá, rozmaring.
Anyám egy percre meg nem áll,
Mindenütt új dolgot talál.*

*Áldott nap, drága kis falu!
. . . Este már zárva a zsalu;
Szobánkban csönd és lámpafény,
Áldott dal . . . áldott költemény.*

(Kótaj, Szabolcs megye.)

Kis rajziskola.

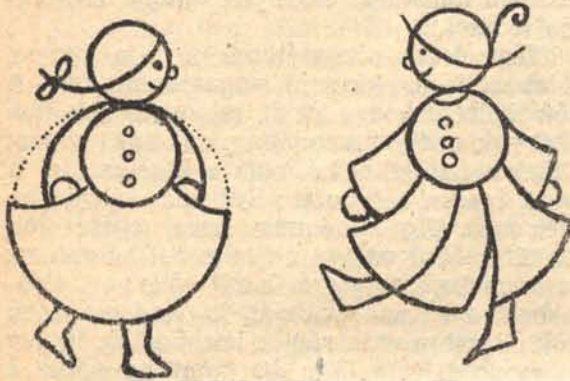
— Rajzolja: MÁRIKA, írja: APUKA. —

— Lám, lám, a farsang elrepült, mondta a mama s eszünke se jutott, hogy táncos képeket rajzoljunk! Hozzuk helyre a mulasztást. Nos, Márka, tudnál e táncos képet rajzolni?

— Megpróbálom, mondta szerénykedve Márka. Tudod-e. anyus, mit szeretnék rajzolni? A híres-nevezetes veréb Jankót, aki Pestről leveleket szokott írni nagyapónak, igen, őt rajzolom le, amint csárdást táncol a párjával.

— Lássuk! Kiáltott Gyulus. Az én fejemben készül már a vers.

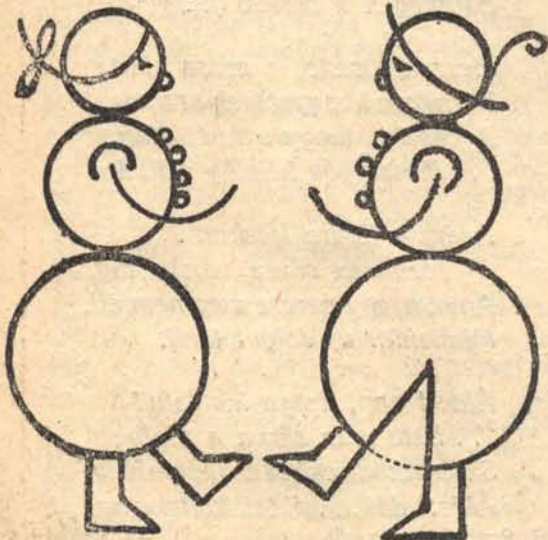
— Itt van ni!

— Bizony, ha itt, a vers is itt!

Veréb Jankó meg a párja
A csárdást nagy vigan járja,
Lába, szája meg nem áll,
Pattintgat meg kiabál:
Járd ki lábam, járd ki most,
Nem parancsol senki most!

— Brávó, brávó! Ezt jól megcsináltad Gyulus. A rajz is jó, a vers is jó. De Veréb Jankó nem hiába lakik Pesten, tud ő francia négyest is táncolni, No, Márka, hadd lássuk a francia négyest. Te meg Gyulus, borzold a hajadat!

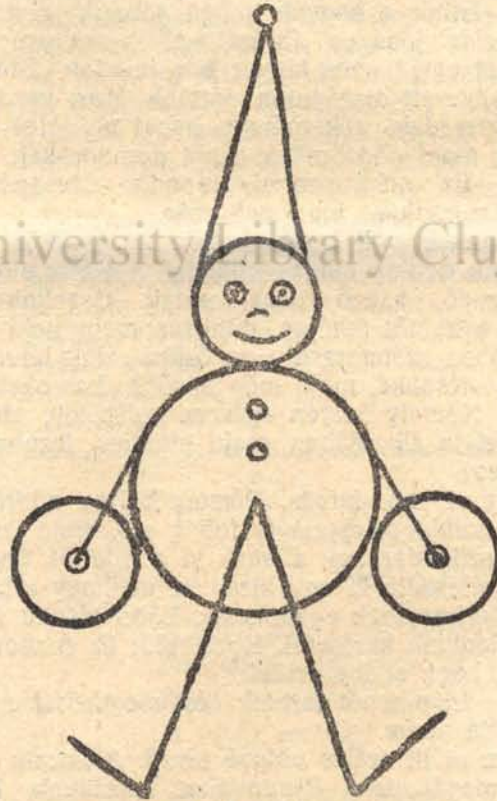
Egy-kettőre kész volt a francia négyes is.

De kész volt a vers is, nem hiába borzolta haját Gyulus.

Szép a négyes figurája,
Gyönyörűség nézni rája,
De Jankó jobban örülne,
Ha otthon a bakon ülne
S szép négy csikót hajtana,
Bezzeg, nem sóhajtana!

— Magam is azt hiszem, mondta apus, hogy szegény Veréb Jancó jobban szeretne négyest hajtani Székelyországban, mint francia négyest táncolni Pesten. Meglátjátok, hogy egyszer csak haza viszi e szive. Mert mindenütt jó, de legjobb otthon.

— Lám, szólalt meg Márka, mennyivel jobb a bohócnak. Neki az egész világ hazája. Mindjárt rajzolok is egy bohócot.

Közben Gyulus borzolta a haját s megszületett a vers a pojácára is.

Ihol a bohó pojáca,
Mindig a jókedvűt jácca,
Gyermekeket mulattatja,
Pedig tán nagy a bánatja:

Apus, anyus, Márka meghatottan hallgatták ezt a verset. Szomorú volt, Gyuluska, mondta apus, de eddig ez volt a legszebb versed.

— Elég is lesz tán mára, mondta anyus, képből is, versből is.

— De én gondoltam valamit, mondta Má-

rika. Holnap, meg azután, amikor ráérek, jó rajz-papírosra gondosan újból megrajzolom a kedves képeket és vízfestékekkel kifestem azokat.

— Próbáld meg, mondta a mama, de arra vigyázz, hogy csak kevés színt alkalmazz és egyszerűen dolgozz. Minden zárt foltocskát fess ki különböző színnel. Majd meglátod, milyen kedves szórakozás lesz ez!

Márka másnap csakugyan elővette a festékeit meg a vizes bögrét és kis idő múlva színesedni kezdtek a kis figurák. A béka sárga és zöld színt kapott, Veréb Jankó piros lajbit, kék kalapot; Kata pruszlikja is piros lett és zöld a vigánója. Csak úgy tarkállott pár perc alatt a rajzpapíros a sok élénk, színes folttól.

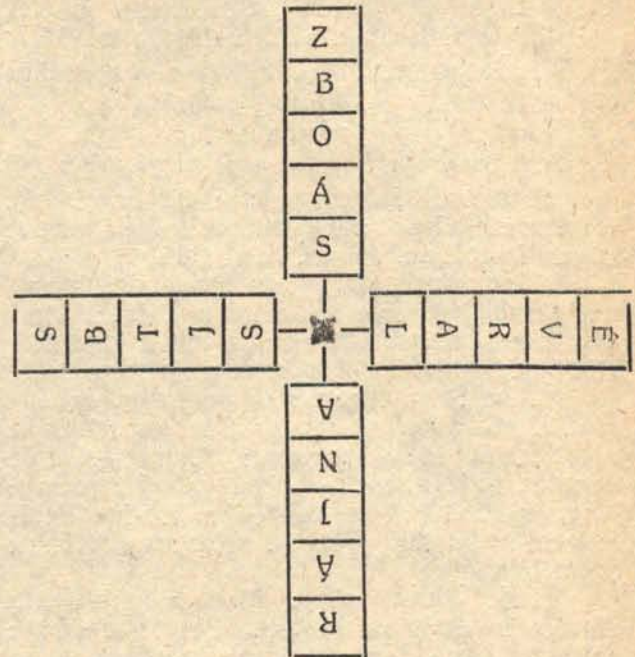
A kis Gyulának csak úgy ragyogott az arca a tetszésből. Főleg a béka bájolta el. Csinált is olyan verset, amellyel megkoronázta eddigi költői munkásságát. Még el is énekelte, hogy csak úgy zengett a ház a lequjabb népdaltól:

Zöldre van a, zöldre van a béka hasa festve,
Hej de várta a legyecskét — lesve,
De nem győzte a legyecskét várni,
Nem is tudott, nem is tudott akkor vacsorálni.

(Szombathely.)

Szélmalom rejtvény.

Beküldte: Bischof Ferenc.

Névrejtvény.

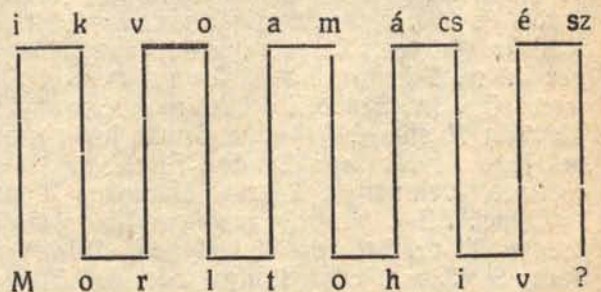
Beküldte: Sükösd Ernő.

Vác, Maros, Arad, Róma, Turin,
Hódmező Vásárhely, Miskolc,
Ösel, Skutari, Rodope, Ösiend,
Lyublya, Ávignon, Ystadt,
Island.

E városok kezdőbetűi kellő elhelyezés után egy nagy magyar költő nevét adják.

Vonalrejtvény.

Beküldték a Simó testvérek.

FEJTÖRŐ.

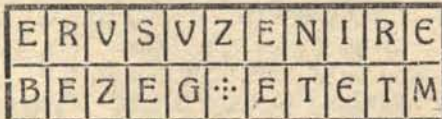
A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertések névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Kockarejtvény.

Beküldte: Nagy Károly.

Ha a betűket helyesen összerakjuk, egy közmondást kapunk.

Betürejtvény.

— Beküldte: Kováts László. —

ár ár ár ár ár ár X os

Névrejtvény.

Beküldte: Hittner Juliánna.

LILI, TIVADAR, ÁRON, SZIBÉRIA, ERNŐ,
LÁSZLÓ, ORSOVA, SZERÉNA, NANDOR.E szavak kezdőbetűi helyesen összerakva
egy nagy magyar király nevét adják.*A február havi rejtvények megfejtése.*5. szám. Szórejtvény: bab, ér, babér.
Számítási feladvány: 99 vadliba. Rejtett nevek:
Elek, Pista, Dani, Annus, Irén, Ottó.6. sz. Betűrejtvények: Nem mind arany,
ami fénylik. Királyerdő. Létra rejtvény: Her-
czeg Ferencz. Ókori felirat: a töltött káposztá-
nak nincs párja. Találós kérdés: Vizes.7. sz. Számrejtvény: Munkásság az élet
sója. Ugró rejtvény: Az erőtlen csügged, az
erős megállja. Sakkrejtvény: Amint veted az
ágyadat, úgy alszod álmodat. Pótló rejtvény:
Nagyvásár. Névjegy rejtvény: Háziur. Pont-
rejtvény: Anatole France. Kocka rejtvény:
Szent László.8. sz. Pontrejtvény: Madách Imre. Pótló
rejtvény: Szolnok-Doboka. Betű rejtvény:
Négyszemközt. Számrejtvény: Az én emberem
az, ki bátor. Kocka rejtvény: Addig verd a va-
sat, míg meleg. Kossuth.*Megfejtették:*Halmi István és József, Faragó Károly és
Emma, Guttman Józsi, Gy. Rosenberg László,
Boross Margit, Grill Olgica, Kiss Magda és
Ilonka, Joanovits Kató, Arnstein Sándor, Mikoss
Testvérek, Ifj. Vargha Árpád, Pethő Ervin, Ne-
mes Gábor, Asztalos Judit, Neumann Anna, Le-
bovits Sándor, Guttman Kató és Vera, Katz
Miklós, Barabás Irénke, Nemes Béla és Zoli,
Kovács Piroska, Sz. Nagy Béla, Radó Laci és
Zoli, Vidéky Testvérek, Tolcsvay Erzsike, Rich-
ter István, Rosti Ince, Makó Verona, Kun János,
Szondy György, Fröhlich Jolánka, Zubovits Ist-
ván, Zaharie Hedvig, Grosz Testvérek, Neufeld
Endre és Pál, Szentpéteri János és Inyó, Hirsch
Piroska, Marosújvári szórakozott unoka, Melch-
ner Lilike, Schwartz Ilona, Papp Annuska, Sig-
mond György, Szabó Klári, Anica és Gyöngyike,
Skrabán Nusika és Jancsika, Bartha Judit, Krep-
pel János, Friedmann Sándor, Fischhoff István
és Imre, Weinberger László, Damokos Andor
és Benci, Fried Imre, Strausmann József, Gold-
berger Tibor, Szömörkényi Magda, Winternitz
Sári, Stoklász János, Lónyai Feri és Blanka,
Csáky Pista és Évi, Hittner Lili, Arnstein Sán-
dor, Körtélyes Ernő, Sonnenklar Duci, Kónya
Pityu, Hoffmann István, Kövér József, Fülöp
Lajos, Berta és Károly, Spiegel Magda, Hönig
Ferenc, Bede Lajos, Kertész József, Vékony
Márta, Kovács János és Erzi, Szende Irma,
Goldberger Ernő, Hoffmann Ilona, Balás László
és Olivér, Ambrózy József, Katz Miklós, Ros-
mann Etus, Ábrahám Móritz, Fridus, Dezső ésErnő, Dániel Miklós, Heller Olga, Szabó József,
Kárpáti Irénke, Jurincsik Magda és Annus, Ra-
dos István, Gärtner Elza, Sükösd Ernő, Karsai
Bözsi, Breiner Gyuri és Viktor, Basch Lilike
és Évike, Sámuel Bella, Schönhaus Imre, Ker-
tész Endre, Tirea Erzsike és Juci, Dvorzsák Fe-
renc, Kupás Piroska, Pogátsrik Olivér, Csutak
Pista, Tóth Jeni és Irénke, Rosenfeld Pista,
Klein Zoltán, Singer Móritz, Berkeczy János,
Bódis Gábor és Gáspár, Bottyán Ida, Barna
Gizella, Herskovits Vilmos, Barcsay Mihály,
Bischhof Ferenc, Beretzky András, Lesnyovszky
Dénes, Gyula és Ernő, Hausmann Rózsi, Stern
Sándor, Guttman Kató, Wiesel Zoltán, Fekete
Imre, Biró Rózsika, Hársfalvi Tibor és László,
Sólyom László, Müller Terka és Ferkó,
Moskovitz Zita, Kliegel Róbert, Meskó Loránt,
Márton Lilly, Pollátsek József, Aranka és An-
dor, Kovács Bélus, Schultz Gyula, Auffenberg
Gusztli, Anci, Néri, Feri és Mici, Nussbaum
Anna, Darvas Sári és Böske, Jäger Zoltán,
Szénássy György, Kallós Jenő, Rosenfeld Mik-
lós és Annus, Latzina Berta, Grosz Waldemár,
Fried Erzsébet és Ilona, Nádas Ilonka, Mindák
József, Farkas Mária, Kovács Irén, Gödri Ernő,
Rehberger György, Grosz Hermut, Singer Ti-
bor, Zsigmond Sárika, Sztojka László és Kató,
Óss József, Salamon Ottó, Goldstein Ferencz,
Demes Margit, Szőke Rózsika, Máthé Ida, Má-
yer Mancika és Öcsike, Hadnagy Györgyike,
Bacsó Bertuska, Annuska és Hajnalka, Méri
Mária és Erzsébet, Rényi Berta, Zalányi Zol-
tán, Babuci és Öcsike, Tábiban Albert, Udvar-
helyi László, Jakab Jenő, Klein Annus, Jurin-
csik Magda és Annus, Nussbacher Nusi, Stok-
lász János, Berkeczy János, Grünberger Ibolya,
Gyárfás Laci és Magda, Achim András, Nyegra
Olga, Arnstein Sándor, Lindenfeld Erzi és
Ibolya, Karácsony Sándor, Imre (Parajd), Kup-
ferstich E. Pál, Berger Sándor, Krausz Gusztika,
Brandes Margit és Bözsi, Kálmán, Erzsike,
Täglicht Béla és Editke, Tátray Barna, László
Gyula, Bartha Annus, Struhl Hermin és Dóra,
Rafael Klárika, Neumann Ernő, Telegdi Nán-
dor, Radó Laci, Gabi és Zoli, Tőkés József és
István, Kellán Erzsébet, Friedmann Sári és Sa-
nyi, Horgos Icu, Kovács Zsuzsika és Etuska,
Förster Kató, Léber Erzi és Margit, Halász
Erzi és Márta, Gyorgyevits Dániel.A megfejtők közt tizenhat könyvet sorsol-
tunk ki. Tökmag öfelsége Elek nagyapó kalap-
jából a következők nevét huzta ki: Kárpáti
Irénke Arad, Rosti Ince Pankota, Kovács Piroska
Nagyenyed, Tóth Jenny és Irénke Oroszlános,
(Jugoszlávia), Gy. Rosenberger László Kolozsvár,
Bartha Tibor Kolozsvár, Bódis Gábor és
Gáspár Mezőtelegd, Latzina Berta Gyalár, Pacsó
Bertuska, Annuska és hajnalka Türkös, Zsig-
mond Sárika Soborsin, Tolcsvay Erzsike Bán-
ffyhunad, Zaharie Hedvig Csikszereda, Sigmund
György és Edith Aranyosgyéres, Katz Miklós
Máramarossziget.

örök emlékül s mindig szeretettel fogsz gondolni reám. En is ugyanugy, minden időben, szeretettel gondolkodok reád. — *Zsigmond Sárka, Soborsin*. Már azt gondoltad, hogy egészen elfelejtetted téged, s lám, kiszült, hogy nem felejtetted el, mert választ kaptál a leveledre. Örvendek, hogy nemcsak te szereted a Cimborát, de Ferike öcséd is. — *Lukácsy Cicuka Vámfalu*. Röviden számolsz be a nyári vakációról, de azért közlöm abban a reményben, hogy a jövő nyárról több iróvalód lesz. A rejtvényeid ismerősek, Cicuka, újabb rejtvényen ford a fejedet. — *Singer Tibor Marosvásárhely*. A levél amiatt nem vesz el, hogy csak Elek nagyapót írsz rá, ha a helységet és az utolsó postát ráírod a borítékra, mert az itteni postán nagyon jól tudják, hogy nincs más Elek nagyapó. A Cimborá bekötött példányaiban hiába keresed a regény m léleket, mert azt nem lehet belekötölni, minthogy aemény nem egyezik meg a Cimborá formájával. Ha meg van neked a regénymelléklet, legjobb, ha azt külön bekötetted, ha pedig nincs meg, nincs más mód, minthogy apuka megveszi neked a regényt s így egy értékes könyvvel gyarapodik a könyvtárad. — *Rehberger György Nagypárad*. Ha van még befele felesleges gédány, a kiadó-bácsi pótolja az 1., 2. és 3. sz. regénymellékletet. Annak én is örvendek, hogy te is unokám sorába léptél. — *Balás László Kolozsvár*. Úgyesen és reménytelően rajzolsz, de sokszorosi-tásra még nem alkalmasak a rajzaid. Csak hirtartás; elkövetkezik ennek is az ideje. Dicséretet érdemelsz azért, hogy előfizetked szeretél a Cimborának s szerzel majd az alsóbb osztályokból is. Mindnyájatok érdeke, hogy minél több olvasója legyen a Cimborának, sőt érdeke az iskolának is, mert a Cimborá nagy segítségére van az iskolának a tanulók ismereteinek bővítésében. — *Fábián Márka Szombathely*. Nagy élvezettel olvastam édesapád pompás, kacagató történetét Kása Mátyas kalandjairól, s azt hiszem hamarosan jorra is kerül. Az erdélyi unokák bizonyára hálásak lesznek a te édesapádnak azért a kacagató s egyben igen tanulságos történetért, aminthogy hálásak a zédesanyád pompás kis rajzfiguráiról is, amelyekhez szintén édesapád írta a szöveget. Édesapádnak külön levelet írtam. — *Herczeg János Arad*. A kiadó-bácsi közölte velem, hogy a Cimborá 3. számát neked is, meg Heller Pistának is pótolta. A kis testvérednek pedig mondd meg, hogy ne feje el a Cimborát, mert ha Aradra meggy nagyapó, első dolga lesz hogy Cimborá-tépo festvérdnek sarkát hátra fo dijja. — *Gódrí Ernő Kolozsvár*. Ha nem volt neved a megfejtők névsorában, ez azt jelenti, hogy lekéstél a megfejtéssel. Ezuffal nem késtél le. Találós kérdéseid ismerősek, újabat eszel ki. A „Szökés a teknőben” ára 75 leu s Szatmáron, a kiadóhivatalban rendelhető meg. — *Kovács Irén Kolozsvár*. Oly sokat kell tanulnod, hogy néha még a Cimborát sem tudod elolvasni. De amin látom, a „Börmé”-t mégis elolvastad, mert azt írod, hogy nagyon haragudtál arra a rossz Börmére, aki oly csunyán bünt el sz ő lovagjaival. Ha Kolozsvárra megyek s le-z rá időm, meglátogatlak, már azért is, hadd lássam, hadd halljam, hogyan beszélsz románul és németül. — *Radó Laci Torda*. Elküldöttem neked az „Aranyos vidék” egy számát, hogy olvassam el a fordai híreket. Jólesett ez a figyelmességed, mert réges-régen, amikor Pesten szerkesztettem újságot, járt nekem ez a kifundon szerkesztett újság s ugy felszik nekem, hogy most sokkal terjedelmesebb s oly sok hirdetése van, hogy az csupa esuda. — *Várdai Irma Kolozsvár*. Mielőtt bemutakoznál, elpanaszold nekem azt a nagy szomorúságodat, hogy nem kaptad meg a Cimborá 3. számát. Hát eddig, tudom, megvizsgáltál a kiadó-bácsi. És most következik a bemutatkozásod. A harmadik elemi osztályba jársz, kilenc éves vagy s van neked egy drága jó apukád, aki sokat, nagyon sokat utazik, mer kalauz a vasutal. Van egy jó anyukád, aki gondodat viseli s otthon végzi a házi dolgokat. Es van neked 15 darab babád, sok képed meg meséskönyved, köztük a „Rügyfakadás nagyapókatól és még sok egyéb játékod amikkel, amikor megtanultad a lekedet, elszórakozol. Es aztán van ám néked Elek nagyapóknak kívül még két igazi nagyapó és két igazi nagyanyó is s az egyik nagyapó olyan öreg már szegény s te u y félted, ha csunya időben nem gombolja be jól a kabátját és megtalálá hülni. Valóban, igen kedvesen mutatkoztál be. Szívemből örvendek, hogy meg ismeretek s hiszem nagy az öröme tenned szüleidnek is, meg nagyszüleidnek is, mert nagy szeretetre vall levelednek minden sora minden szava. — *Karsai Bözsike Székelyhid*. A fürelem rózsát terem, Bözsike, s hiszem, hogy eddig meg is termette, mert én minden levélre válaszolok s bizonyosan válaszoltam a fiedre is. Ha neved nem volt a megfejtők közt, ez lekéstést jelent. Az előfizetés lejárásáról a kiadó-bácsi értesít. Rejtvényeidhez nem írtad hozzá a megfejtést, tehát újra be kell küldened, a megfejtéssel együtt. — *Mikoss Testvérek Arad*. Ugy emlékszem, megkaptam mind a két leveleket, amelyben rejtvényeket küldtetek s válaszoltam is rájuk. — *Imre, Parajd*. Hát a te vezetékneved hova tünt el? Kerestem mindenütt a levélben, a borítékban, de bizony nem találtam s már-már azon gondolkoztam, hogy elutazom Parajdra, hátha ott megtalálom. Egyébként jól tudom én, mi a vezetékneved s csak azért nem írtam ki, hogy ezután bárki-nek írsz levelet, ird oda a vezetéknevedet is. A jókívánságodat köszönöm, meg is fogant, mert a hushagyókeddet örömmel és egészszéggel fölöttem el. — *Lindenfeld Erzsé és Iboiya Szatmár*. Jól fejtetted meg a rejtvényeket, de szerettem volna, ha erre a nagy papirosra levelet írtok. — *Gyárfás Laci Kolozsvár*. A kiadó-bácsi értesített, hogy elküldte neked a 48., 49. és az 50. sz. mellékletét. — *Arnstein Sándor Arad*. Örülsz, hogy a Cimborában mind szebb és szebb elbeszélések és mesék jelennek meg, de nagyon sajnálod, hogy a „Börmé”-nek vége van. Bizony, sajnálják a többi unokák is és sajnálom én is, mert az igazán szép regény, sohasem lehet eléggé hosszú. Eddig bizonyosan megkaptad a nyert könyvet, ha a postán el nem kalódoit. Örvendek, hogy jól haladtál a román nyelvben s hiszem, hogy apukád a jótanulásodért ezután is járátni fogja részre a Cimborát. — *Nyegra Olga Brassó*. Örömmel látlak

unokám seregében és szívesen veszem ezután is a leveleidet. A rejtvényeket helyesen fejtetted meg. — *Achim András Marosvásárhely*. Elhiszem, hogy örültél, amikor nevedet megláttad a nyertesek közt s remélem, már el is olvastad a könyvet. — *Berkecz János Marosvásárhely*. Már nagyon régen aharfál írni Elek nagyapónak, hogy megköszönjed azt a sok kellemes órát, amit a Cimborával szerzett. Jól esik a köszöneted, mert ebből azt látom, hogy hálás szívéű fiu vagy. A pótlórejtvényed sorra kerül. — *Nemes Béla és Zoli Máramarosziget*. Megkaptam a vasutállomásotok képét. Szép nagy épület, szinte hedvem volna odautazni, természetesen, főképpen azért, hogy lássalak titeket és a többi kedves máramarosszigeti unokámat. — *Kupferstich E. Pál Sepsiszentgyörgy*. Bizony, jó sokáig hallgattál, s már gazán azt hittem, hogy egészen megfeledkeztl nagyapórol. A sok tanulivaló csak részben magyarázza ezt a mulasztásodat, mert most valamennyi unokámnak sok a tanulivalója, de azért szakítanak néhány pillanatot a le-élírára is. Számolartom az ígéreteket s hiszem, hogy be is váltod: épp oly szorgalmasa fogsz írni ezután, mint ahogy írtál régebben. A nagybaconi bában, bár az én darabomat, a Falusi bohémeket játszótták a bál előtt és szerettem volna is megnezni, hogyan játszik, nem mentem el, mert mindenütt jó, de legjobb otthon, különösen este és különösen öreg embernek. — *Goldberger Ernő Temesvár*. Sok fiunak ajánlod a Cimborát, de a te osztályodban már majdnem minde ki megrendelte s ezek közt hármán a te ajánlásodra. Ez a buzgólkodás igazán dicséretre válik. Kis versedet érdekel olvastam, de nem lehetett nagyon unalmas a délutánod, mert csak négy sor a versed. Igaz, hogy ez a négy sor, korodhoz képest, sikerült. A rejtvényeid megfejtése igen könnyű, próbálj nehezebbet. Rég nem láttam Temesvárt s azért örvendek, hogy elküldötted a Hunyady-ut látképét, ahol ti is laktok. Valóban szép és öröm lehet ott lakni. — *Ambrózy József, Szatmár*. A mióta ezt a levélkét írtad, bizonyosan kizöldült a rét Szatmár vidékén is, s vigan szaladgász. A keresztrejtvényed sorra kerül. — *Oss József, Kolozsvár*. Nem emlékszem, hogy már írtál volna, vagy ha írtál leveled elkallódott a postán. Az írásra nagyobb gondot fordíts, lehetőleg lassan és nagy betűkkel írd, mert különben egészen megromlik a írásod. Már több unokámnak adtam hasonló tanácsot, s akik megfogadták, azoknak ugy megjavult az írás, hogy gyönyörűség látni. Szeretnék gyönyörködni a te írásodban is, és pedig egyedül tőled függ. — *Sztojka László, Dés*. A kiadó-bácsi pótolja a 3. számot, a rejtvényekből válogatok. Remélem, Kati hugodnak már meggyógyult a keze. Az írásodon látszik a sietség, de azért sokat javult azóta, hogy jótanácsomat megfogadtad.

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Kursinszky Márta, Oradea-Mare és Nemes Gábor Turda. A Börmé regénymelléklet teljesen elfogyott és így legnagyobb sajnálatunkra nem áll módunkban megküldeni.

Grosz György. Irja meg pontos címét a kiadóhivatalnak, hogy a Cimborá 9. számát részére megküldhesse.

Itj. Varga Árpád, Marosujvár. A Börmé a melléklet 80 ik oldalán befejeződött.

Maratonossy György, Déva. A Börmé regénymellékletei mind elfogytak és így a legnagyobb sajnálatunkra nem tudjuk elküldeni a kért számok mellékleteit.

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Schuster testvérek, Kosice. Az átutalt 30 cK-át megkaptuk. Előfizetési díjuk folyó évi április hó 1-től október 1-ig ki van egyenlítve.

Reken Csöpi, Cserencsány. Az átutalt 192 leit megkaptuk. Előfizetése mult évi július hó 1-től folyó évi május hó 1-ig ki van egyenlítve. Az előfizetési díj azonban cseh-koronában fizetendő és ezért kérjük, hogy a jövőben szíveskedjék a Szlovák Általános Hitelbank Kosicei fiókjához cseh koronában befizetni.

SIROMAIT
 Hungarisch: Sironait
 Magyarul: Sironait

1900
 Budapest, Magyar Kirallom

SIROMAIT
 Magyar Kirallom
 Budapest, Magyar Kirallom
 1900

A Cimpora elvezetesi...

1000	1000	1000	1000
2000	2000	2000	2000
3000	3000	3000	3000
4000	4000	4000	4000
5000	5000	5000	5000
6000	6000	6000	6000
7000	7000	7000	7000
8000	8000	8000	8000
9000	9000	9000	9000

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Central University Library Cluj
 Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania

Dr. Mihail I. Ibrăilescu

1900
 Cluj Napoca, Romania

Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania
 Cluj Napoca, Romania

Köhögésnél, : **SIROMALT**
hurutnál, csak a

használ! 000
Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A Cimora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre — — — 65 leu
félévre — — — 130 leu
egész évre — — — 260 leu

Csehországban

negyedévre — — — 15 ck.
félévre — — — 30 ck.
egész évre — — — 60 ck.

Magyarországban

negyedévre — — 6000 korona
félévre — — 12000 korona
egész évre — — 24000 korona

Ausztriában

negyedévre — — 28000 osztr. korona
félévre — — 56000 osztr. korona
egész évre — — 112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre — — 40 dinár
félévre — — 80 dinár
egész évre — — 160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában postautalványon a Cimora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzintézeteknél:

Beregsas: Beregmezei Gazdasági Bank r.-t.
Helmech: Bodrogekői Bank r.-t.
Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.
Illava: Illvai Hitelbank.
Lucenec: Nógrádmezei Népbank.
Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.
Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.
Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.
Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.
Presov: Eperjesi Bankegylet.
Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.
Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.
Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.
Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországban

a Cimora kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimora egyedárusítója és főbizománya.

magyar család teljes olvasmány-szükségletét kielégítik: a

PÁSZTORTÓZ

félhavi szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a családfő a fent felsorolt 4 lapot együttesen megrendeli, ilyen uton természetesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztortűz évi 350 lei helyett 300 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Ujság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitéző magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltség miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a „Haladás“ Lap- és Könyvkiadó B.t. Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 14. Forduljon hozzá mutatványszámokért.

Bácsi, Néné ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T.
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELELŐS
A SZINES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZSŐ RAJZOLTA

Ne féljen nem sirni
a gyermeke, ha

HÖFER

Lloyd 2554.

gyermeknőporon

HÖFER

gyermek
használatra